సీరియల్

రక్తపుటేర్లు

వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

బొడ్లో చాకును అతడికి అందించింది. అప్పుడు లేచి నిలబడింది.

"భగవంతుడా — ఈ బాధల్ని ఓర్చుకునే శక్తి నాకు ప్రసాదించు —" అంటూ మనసులోనే దేవుణ్ణి ప్రార్థించుకుంది.

గోడవారకు వెళ్ళింది. వంటిమీద ఉన్న బట్టల్ని ఒక్కొక్కటే విప్పి ఓ పక్కగా పెట్టింది.

ఆమె సిగ్గుపడడంలేదు. ప్రతాప్ వద్ద ఆమెకు సిగ్గులేదు. సిగ్గుపడడం ప్రతాప్ హర్షించడు. ఆమె అతడి వంక చూసింది.

ప్రతాప్ కుడిచేతిలో నిమ్మకాయ వుంది. రెండో చేతిలో చాకు వుంది. అతడి కనులు మూతపడి వున్నాయి. ఏవో పదాల్ని ఉచ్చరిస్తున్నాడతను.

తను బట్టలు విప్పినపుడు బయటపడ్డ కారం పొట్లం తీసుకుంది సావిత్రి. నడుచుకుంటూ వెళ్ళి అతడి చేతిలో నిమ్మకాయ పక్కన వుంచింది. తర్వాత గదిలో మూలగా వున్న బేతాళ విగ్రహాన్ని సమీపించి అక్కడ వెల్లకితలా పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది.

"భగవాన్! అంతా నీదే భారం—" అనుకుందామె.

అప్పుడు ప్రతాప్ లేచాడు. కనులువిప్పాడు. సావిత్రిని సమీపించాడు. ఆమె ముందు చతికిలపడ్డాడు. నిమ్మకాయనూ, కారం పొట్లాన్నీ బేతాల విగ్రహం పాదాల వద్ద ఉంచాడు. ఒక చేతిలో చాకు ఉంచుకుని రెండో చేత్తో రెండుసార్లు ఆమె శరీరాన్నంతా తడిమాడు. ఉన్నట్లుండి అతడి చూపుడువేలు ఒక చోట ఆగిపోయింది.

అంతవరకూ సావిత్రి ఆ స్పర్శా సౌఖ్యాన్ని అనుభవిస్తోంది. అప్పుడామె శరీరంలో మళ్ళీ వణుకు ప్రారంభమైంది. తన కష్టం ప్రారంభమైందని ఆమెకు తెలుసు. ఆమె పళ్ళు బిగించింది.

ప్రతాప్ తన వేలు ఆగిన చోట ఓసారి పరీక్షించి చూశాడు. చూపుడు వేలుతో రెండుసార్లు రుద్దాడక్కడ. తర్వాత నెమ్మదిగా పెదవులతో ఆ ప్రాంతాన్ని స్పృశించాడు.

బొడ్డుకు కాస్త పక్కగా అతడి లేత పెదవుల స్పర్శ-సావిత్రిని ఏవో లోకాలకు తీసుకువెళ్ళిన మాట నిజం. కానీ ఆ లోకాల్నుంచి దభీమని క్రింద పడిపోవడానికి ఎంతోసేపు పట్టదని కూడా ఆమెకు తెలుసు.

ప్రతాప్ నిమ్మకాయను తీసుకుని చాకుతో రెండుగా కోశాడు. తర్వాత కారం పొట్లం విప్పాడు.

అప్పుడు........

సావిత్రి తన శరీరానికి స్పర్శాజ్ఞానం నశించిపోతే బాగుండునని అనుకుంది.

కొద్దిక్షణాల క్రితం అతడి పెదవులు స్పృశించిన

సలాన్ని అంతే .... మృదువుగా యిప్పుడు చాకు స్పృశించింది.

సావిత్రి పుష్టిగా ఉన్న మనిషి. ఆమెలో రక్తప్రసరణ ఎలా ఉన్నదో తెలియదు కానీ చాకు తగిలినచోట రక్తం చిమ్మింది.

ప్రతాప్ మెరుస్తున్న కళ్ళతో ఆ రక్తాన్ని చూస్తూ-మాంత్రికుడి పద్ధతిలో—"జై బేతాళా!" అంటూ నిమ్మ చెక్క పిండాడు ఆ గాయంమీద. చెక్క పూర్తి అయినాక ఓ మూలగా విసిరి కారం పొట్లం తీశాడు.

పుండుమీద పులుపూ, కారం....

సావిత్రి భరించలేక పోతోంది. కానీ ఓర్చుకుంది. ఒక్క కేక కూడా పెట్టలేదు.

"నీకు ఓర్పు ఎక్కువ. చాలా మంచి అమ్మాయివి—" ప్రతాప్ ఆమెను మెచ్చుకుని మళ్ళీ ఆమె శరీరం తడమడం మొదలు పెట్టాడు.

బేతాళుడి పాదాలపద్ద యింకా మరో నిమ్మచెక్క ఉన్నది.

* * *

అతని పేరు రామకృష్ణ.

అప్పుడే ట్రెయిన్ దిగాడు. చేతిలోని అడ్రస్ ఓసారి చూసుకున్నాడు. భుజాన ఉన్న ఎయిర్ బాగ్ సరిచేసుకుని స్టేషన్ బయటకు వచ్చాడు.

రిక్షా వాళ్ళతన్ని చుట్టుముట్టారు.

రామకృష్ణ ఓ రిక్షాలో ఎక్కాడు.

"బేరమాడరేం బాబూ—" అన్నాడు వాడు ఆశ్చర్యంగా.

"నువ్వు న్యాయంగా యేమడిగితే అదిస్తాను. బేర

మాడడం నా కిష్టముండదు. నే నింతవరకూ ఎప్పుడూ దేనికీ భేరమాడలేదు—"

"భేరమెక్కువ చెబితే యేం చేస్తారు?" రిక్షావాడు పెడల్ తొక్కుతూ అన్నాడు.

"నాకు న్యాయమనిపించిందే యిస్తాను—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"నే నొప్పుకోకపోతే?"

"ఓసారి వెనక్కి తిరుగు—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

రిక్షావాడు అప్రయత్నంగా వెనక్కు తిరిగి ఉలిక్కిపడ్డాడు. వాడికి వళ్ళంతా చెమటలుపట్టాయి. ఆతడి చేతిలో రివాల్వర్ ఉంది.

"దీంతో పేల్చేస్తాను—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

రిక్షా వేగం హెచ్చింది.

"ఇంతవరకూ నేను ఒక్కహత్యకూడా చెయ్యలేదు-" అన్నాడతను మళ్ళీ.

రిక్షా గమ్యస్థానం చేరింది.—"ఇదీ బాబూ గాంధీ బొమ్మ!"

రామకృష్ణ దిగడానికి సంసిద్ధుడయ్యాడు. "ఇప్పుడు రఘురాంగారిల్లెక్కడో కనుక్కోవాలి—"

"తమరు దిగకండి బాబూ—యేకంగా యింటిదగ్గరే విడిచి వెడతాను—" అన్నాడు రిక్షావాడు.

మరో అయిదు నిముషాల్లో రిక్షా రఘురాం యింటి ముందు ఆగింది.

"ఎంతివ్వాలో చెప్పు!"

"తమకు తెలవదా బాబూ—"

"తెలియదు—"

"ఎంత తోస్తే అంతివ్వండి బాబూ—" అన్నాడు

రిక్షావాడు. ఇప్పుడు రామకృష్ణ చేతిలో రివాల్వర్ లేదు. కానీ రిక్షావాడికి ఇంకా కనిపిస్తూనే ఉంది. అంకె చెప్ప డానికే భయపడిపోతున్నాడు.

"భయపడకు. అసహాయులపైన చేయెత్తే బలహీనత నాకు లేదు. మామూలుగా యేమడుగుతావో అడుగు— నిస్సేం చెయ్యను—"

రిక్షావాడు అతి కష్టంమీద—"రెండున్నరిప్పించండి బాబూ—" అన్నాడు.

"రెండున్నరా....?" అన్నాడు రామకృష్ణ నమ్మలేనట్లు.

"పోనీ రెండిప్పించండి బాబూ—" అన్నాడు రిక్షా వాడు కంగారుగా—అతనప్పుడే జేబులో చెయ్యిపెట్టి రివాల్వర్ తీసినట్లుంది వాడికి.

రామకృష్ణ ఓ అయిదు రూపాయల నోటు వాడి కిచ్చాడు—"నా అభిప్రాయంలో యిక్కడికి నాలుగైనా యివ్వాలి. ఎక్కువ అడగనందుకు రూపాయ బోనస్— పట్టుకుపో—"

రిక్షావాడు అతడి పాదాలు స్పృశించినంత పని చేశాడు.

రామకృష్ణ వారించి—"ఒక్క రూపాయకోసం సాటి మనిషి కాళ్ళు పట్టుకుంటావా? ఇలాంటి బానిస మన స్తత్వం నాకు నచ్చదు—వెళ్ళు—" అన్నాడు.

"బాబు చాలా తమాషా మనిషి—" అనుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు వాడు.

రామకృష్ణ కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించి మరోసారి ఎయిర్ బాగ్ సవరించుకున్నాడు. తలుపులు తెరుచు కున్నాయి.

గుమ్మంలో జాహ్నవి కనబడింది.

రామకృష్ణ మర్యాదను కూడా మరిచిపోయి ఆమెవైపే చూస్తూండిపోయాడు. తలుపుతీయగానే అలాంటి సుందరి దర్శనమిస్తుందని అతడు అనుకోలేదు.

ఆమె పచ్చటి చీర కట్టింది. అదే రంగు బ్లవుజు వేసుకుంది. గాజులు, బొట్టు అన్నీ అదే రంగు. అన్నీ ఆమె శరీర ఛాయతో కలిసిపోయాయి.

"రఘురాంగారిల్లి దేనాండీ?" ఇదీ అతను అడగాలనుకున్న ప్రశ్న.

కానీ—"వాటే స్టన్నింగ్ బ్యూటీ—" అన్న మాట అప్రయత్నంగా అతడి నోటినుంచి బయటకు వచ్చింది.

"ఎవరండీ మీరు?" అంది జాహ్నవి ఇబ్బందిగా.

"వాటే స్వీట్ వాయిస్!" అన్నాడు రామకృష్ణ మళ్ళీ. అతడింకా ఈ లోకంలోకి రాలేదు.

జాహ్నవి చటుక్కున లోపలకు వెళ్ళి తల్లికి విషయం చెప్పింది.

కృష్ణవేణమ్మ వచ్చేసరికి కూడా రామకృష్ణ గుమ్మంలో యింకా అలాగే షాక్ తిన్నవాడిలా నిలబడి ఉన్నాడు.

"ఎవరు బాబూ నువ్వు?" అంది కృష్ణవేణమ్మ.

"నా పేరు రామకృష్ణ. ఢిల్లీనుంచి వస్తున్నాను—" అన్నాడతను అప్పటికి తేరుకుని.

"ఢిల్లీ నుంచా?" అందామె ఆరమెసట్లు. చటుక్కున-

"మరి ఆయనేరీ?" అంది కృష్ణవేణమ్మ.

"ఆయనం టే యెవరండీ?" అన్నాడు రామకృష్ణ.

కృష్ణవేణమ్మ వయస్సు నలభై అయిదుకు దగ్గర్లో ఉంటుంది. అయినా ఆమెకు భర్త పేరు చెప్పాలంటే

సిగ్గే! ఆమె తడబడి—"ముందు లోపలకు రా బాబూ—" అని తను లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

పరిస్థితి అర్థంకానట్లుగా అతను వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

కృష్ణవేణమ్మ లోపలికి వెళ్ళి—"అతను ఢిల్లీ పెళ్ళికొడుకనుకుంటానే? నువ్వెళ్ళి నాన్నగారి సంగతి అడిగి రా—ఆయనసలే మతిమరుపు మనిషి. ఇతన్నిలా స్టేషన్నించి యింటికి పంపి తనెక్కడకు వెళ్ళిపోయారో ఏమో—" అంది జాహ్నవితో.

"అతను ఢిల్లీ పెళ్ళికొడుకైతే నే వెళ్ళి మాట్లాడితే యేం బాగుంటుం దమ్మా—నువ్వెళ్ళు—" అంది జాహ్నవి.

"ఢిల్లీ పెళ్ళికొడుకని నీకు తెలియదుగా. కాదనుకుని వెళ్ళు. అసలత నెవరో, మనింటి కెందుకొచ్చాడో తెలుసుని రా-సమయానికి వాడింట్లో ఉండడు. నే నేమో ఆ కుర్రాడితో యేం మాట్లాడుతానూ—" అంది కృష్ణవేణమ్మ.

"ఏ సమయానికి అన్న యింట్లో ఉన్నాడు కనుక—నాకేం—నేను వెళ్ళి మాట్లాడడానికి యే భయమూ లేదు—నువ్వే అభ్యంతరం పెడతావని భయం—అంతే—" అంటూ జాహ్నవి ఉత్సాహంగా రామకృష్ణ దగ్గరకు వెళ్ళింది.

జాహ్నవిని చూడగానే రామకృష్ణకు మతిపోయినట్లయింది.

"తంతే బూరెల గంపలో పడ్డట్టయింది-" అని గొణుక్కున్నాడు.

జాహ్నవి అతన్ని సమీపించి ఓ కుర్చీలో కూర్చుని—

"మీరు ఎవరికోసం వచ్చారో, ఎందుకోసం వచ్చారో చెబుతారా?" అనడిగింది.

రామకృష్ణకు ఆమె పెదవుల చలనం కనబడింది. ఏదో తియ్యని స్వరం వినబడింది. ఏం మాట్లాడిందో తెలియ లేదు—"మరొక్కమారు మీ ప్రశ్న అడుగుతారా?" అన్నాడు. ఆమె అడగ్గా జాగ్రత్తగా విన్నాడు.

"నా పేరు రామకృష్ణండి. నేనిక్కడకు వస్తానని రఘురాంగారికి తెలుసు. ఇది రఘురాంగారిల్లే కదాండీ!" అన్నాడతను.

జాహ్నవి ఆశ్చర్యంగా—"ఆయ నూళ్ళో లేరండి. ఈ వేళో రేపో వస్తారనుకుంటున్నాం. మీరు ఢిల్లీ నుంచి వచ్చారటగా. ఢిల్లీలో మా నాన్నగారిని కలుసుకో లేదా?" అనడిగింది.

"ఆయన ఢిల్లీ వెళ్ళినట్లు నాకు తెలియదు. మీ ఇంట్లో వో గది అద్దెకు కావాలి నాకు—" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"మా యిల్లు యెవరికీ అద్దెకివ్వరే!" అంది జాహ్నవి.

"తెలుసునండీ. కానీ అఫీషియల్ రికమెండేషన్ మీద వచ్చాను—" అన్నాడు రామకృష్ణ ఆమెవంక పరీక్షగా చూస్తూ.

"మీకు మా నాన్నగారు తెలుసా?" అంది జాహ్నవి.

"తెలియదండీ. కానీ మా బాస్ ఆయనకుత్తరం రాశారు—"

జాహ్నవి లోపలకు వెళ్ళింది. రామకృష్ణ దిగులుగా ఆమె వెళ్ళినవైపే చూస్తున్నాడు. ఆమెతోపాటే తన చైతన్యమంతా పోతున్నట్లుంది. ఆమె పూర్తిగా కను

మరుగు కాగానే అతను జేబు తడుముకున్నాడు. రివా ల్వర్ తగిలింది.

జాహ్నవి లోపలకు వెళ్ళి తల్లితో—"అమ్మా! అతను కాబోయే అల్లుడు కాడు. ఇల్లు అద్దెకు కావాలట—" అంటూ వివరాలు చెప్పింది.

ముక్కూ మొహం తెలియనివాణ్ని యింట్లో ఉంచుకుందుకు కృష్ణవేణమ్మ భయపడింది. కాసేపు తర్జనభర్జనలు జరిగేక కృష్ణవేణమ్మ రామకృష్ణ దగ్గరకు వచ్చి—"చూడు బాబూ—యిల్లద్దెకిచ్చే ఉద్దేశ్యం మాకు లేదు. కానీ ఆయన నీకు గది యిస్తానన్నారన్నట్టు చెబుతున్నావు. ఏమీ అనుకోకపోతే ఓ రెండ్రోజులాగి రాకూడదూ—" అంది రామకృష్ణతో.

"అమ్మా—మీ యిబ్బంది నాకు తెలుసు. నా సంచీ మీ యింట్లో ఉంచండి చాలు. రోజూ సాయంత్రం వచ్చి ఆయన గురించి వాకబు చేసి వెడుతూంటాను. వస్తాను-" అంటూ రామకృష్ణ అక్కణ్నించి లేచాడు.

అతనింకా నాలుగడుగులైనా వేయకుండా యింటి ముందు రిక్షా ఆగింది. రిక్షాలోంచి రఘురాం దిగాడు.

దూరంగా గుమ్మంలోంచి చూస్తున్న జాహ్నవి—"నాన్నగారొస్తున్నారు—" అంటూ ఒక్క పరుగున గుమ్మంలో చేరింది.

రఘురాం రామకృష్ణను చూసి అతడు చెప్పింది విని—"సరే—నేను సమయానికే వచ్చానన్నమాట—మీ బాస్ నాకు ఢిల్లీలో అన్నీ చెప్పాడు. నువ్వు మా ఇంట్లో ఉండొచ్చు" అన్నాడు.

అప్పటికప్పుడు రామకృష్ణకు గది యేర్పాటయి పోయింది.

"పెళ్ళికొడుకు రాలేదా?" అనడిగింది కృష్ణవేణమ్మ.

"వచ్చాడు. కానీ డైరెక్టుగా మనింటికి తీసుకురావడం నాకిష్టం లేకపోయింది. అందుకని మధ్యలో కామేశ్వర రావుగారింట్లో ఉంచి వచ్చాను. అందుకే రావడం ఆలస్య మయింది—" అన్నాడు రఘురాం.

"మరి చూపు లెప్పుడు?"

"ఈ రోజే. సాయంత్రం ఆరింటికి!" అని—"పాపం మన జాహ్నవి గార్డెన్ కెళ్ళే సమయమేమో!" అన్నాడు రఘురాం.

"లేదండీ-అది రెండ్రోజుల్నించి గార్డెన్‌కు వెళ్ళడం మానేసింది—" అంది కృష్ణవేణమ్మ.

రఘురాం ఆశ్చర్యపడి — "నిజమేనా అమ్మా!" అన్నాడు.

జాహ్నవి తండ్రివంక తమాషాగా చూసింది. ఆమె అవుననలేదు. కాదనలేదు. తండ్రి మాత్రం యింకేమీ అడగలేదు.

"సుకుమార్ యింట్లో లేడా?" అన్నాడు రఘురాం.

"ఈ వేళప్పుడు వాడింట్లో ఉంటాడా?" అంది కృష్ణవేణమ్మ.

"ఉంటే బాగుండును. కామేశ్వరరావుగారింటికి పంపి అబ్బాయితో కాసేపు కాలక్షేపం చేయమని ఉండే వాణ్ని—" అన్నాడు రఘురాం.

"ఒకోసారి భోజనానికి కూడా సరిగ్గా రాడు ఇంటికి" అంది కృష్ణవేణమ్మ.

వీళ్ళ కబుర్లు అవుతూండగానే రామకృష్ణ తన గది లోంచి బయటకు వచ్చి—"బహుశా రాత్రికి గానీ రానేమోనండి!" అన్నాడు.

"భోంచేసి వెళ్ళకూడదా బాబూ—" అంది కృష్ణ వేణమ్మ మొహమాటానికి.

"ఇలాగంటున్నానని యేమీ అనుకోకండి. పండు గయినా సరే మీ ఇంట్లో భోజనానికి నన్ను పిలవకండి-" అన్నాడు రామకృష్ణ.

జాహ్నవి, ఆమె తలిదండ్రులు కూడా ఆశ్చర్యపోయి చూస్తూండగా రామకృష్ణ చరచరా నడుచుకుంటూ అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు.

* * *

ఆరడుగుల ఎత్తు. సన్నటి గుండు. గుండుకు బదులు క్రాపుండి ఉంటే అందగాడనిపిస్తుంది.

అతను గదిలో అటూ యిటూ అసహనంగా పచార్లు చేస్తూ మధ్యలో టైమ్ చూసుకుంటున్నాడు. విసుగ్గా యేమో గొణుక్కుంటున్నాడు.

కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

అతను పరుగున వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

పోస్టుమన్!

నిరుత్సాహం అతడి ముఖంలో కొట్టొచ్చినట్లు కన బడింది. పోస్టుమన్ అతడికి ఓ మనియార్డరు రసీదు ఇచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

పోస్టుమన్—మనియార్డరు రసీదు—రెండూ కలిపి అతడి అసహనాన్ని యెంతగా పెంచాయో తలుపు వేసి నప్పుడైన శబ్దం సూచించింది.

అతను తిరగడం మానేసి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. చొక్కా జేబులోంచి ఓ ఫోటో తీశాడు. "జాహ్నవీ— యూ ఆర్ రియల్లీ బ్యూటిఫుల్-" అంటూ ఆ ఫోటోను ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. ఆ ఫోటోను జేబులో పెట్టుకుని

డేంజర్ చేత ఆ ఫోటో హత్య చేయబడ్డాక—ఆ ఫోటోలో మనిషి బ్రతకటం ఇంతవరకూ జరుగలేదు.

ఇప్పటికి డేంజర్ ఆరు ఫోటోల్ని హత్య చేశాడు. ఆ ఫోటోలకు చెందిన ఆరుగురు మనుషులూ బ్రతికిలేరని వేరే చెప్పనవసరంలేదు.

పక్కనున్న కుర్చీముందున్న బల్లపైన వున్న ఫోటో ప్రతాప్‌ది. ఆ ఫోటోపై ద్వేషాన్ని పెంచుకోవాలని డేంజర్ ఎంతకాలంగానో ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అయితే డేంజర్ నిజంగానే జాహ్నవిని ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆమె ప్రతాప్‌ని ప్రేమిస్తోందని తెలుసు. ప్రతాప్‌ని చంపితే ఆమె మనసు బాధపడదూ? ఈ ఒక్క బలహీనత కారణంగా అతడా ఫోటోని హత్య చేయలేకపోతున్నాడు.

డేంజర్ చొక్కాలకెప్పుడూ రెండు జేబులుంటాయి. ఒక జేబులో జాహ్నవి మరో జేబులో ప్రతాప్. ఒక జేబులో ప్రేమ. మరో జేబులో ద్వేషం. ఏదో ఒక క్షణాన తనలోని ద్వేషం పెచ్చుమీరి ఆ ఫోటోను హత్య చెయ్యనివ్వకపోతుందా అన్నది డేంజర్ ఆలోచన. అందుకే అతడి పంట్లాం జేబులో ఎప్పుడూ చాకు వుంటుంది.

ఈ రోజు అతడి ఆలోచనల్లో జాహ్నవి లేదు.

అతడు శ్రీకాంత్ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

హోటలు స్వప్నలో ఈ రోజు ప్రఖ్యాత కాబరే డాన్సర్ మధురిమ నృత్యం కారణంగా ఆ రోజు హోటలుకు లక్షల్లో ఆదాయముంటుంది. మధురిమను అపహరించాల్సిన బాధ్యత డేంజర్‌కు అప్పగించబడింది. రెండు విధాల లాభం వున్నది అందువల్ల.

మధురిమను అపహరించినందుకు మధుసూదనరావు ఇరవై వేలు యిస్తాడు. ఆయనకు తనొక్కడూ ఉండగా గదిలో మధురిమచేత నృత్యం చేయించుకోవాలని సరదా ఉన్నది. ఎంత డబ్బిచ్చినా మధురిమ ఒంటరిగా యే మగాడి గదికీ వెళ్ళదు. అందుకని ఆయన డేంజర్ నాశ్రయించాడు. మధురిమ నపహరిస్తే ఆమెను తిరిగి అప్పగించడానికి సులభంగా యాభై వేల నుంచి లక్ష దాకా రేటు పెట్టవచ్చు. ఆ ఏర్పాటు కూడా మధుసూదనరావు తనే చేస్తానన్నాడు. అలా వచ్చిన డబ్బులో సగం డేంజర్ ది.

డేంజర్ కి బలం ఉంది. కానీ బుద్ధిబలం తక్కువ.

రాజులు అర్ధ బలం, అంగబలం ఉన్నప్పటికీ మంత్రులను నియమించి పరిపాలనా వ్యవహారాలకు వారి సలహాలపై ఆధారపడతారు.

డేంజర్ అన్నింటికీ శ్రీకాంత్ పై ఆధారపడతాడు.

మధురిమను అపహరించడానికి బుద్ధిబలం, కండబలం కూడా అవసరం. ఆ మెకు కంటికి రెప్పలా కాపాడే భీమసేనుడున్నాడు. అతడి పేరు భీమసేన్! భీమసేనుడనే అంతా వ్యవహరిస్తారు.

పథకం సిద్ధమయింది. శ్రీకాంత్ రాగానే తాము బయల్దేరాలి.

అన్న టైముకి శ్రీకాంత్ రాలేదు. డేంజర్ లో అసహనం బయల్దేరింది. అలాంటప్పుడే అతడికి తను ద్వేషించే వారి మీద మరింత ద్వేషం పెరిగిపోతుంది. అందుకే అతను ప్రతాప్ ఫోటోను తీసి బల్లమీద పెట్టాడు. ద్వేషం పెరిగింది. చాకు ఎత్తాడు.

శ్రీకాంత్ వచ్చాడు.

మళ్ళీ తీశాడు. మళ్ళీ ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అలా ఓ పది సార్లేనా చేసివుంటాడు. అప్పుడతను మళ్ళీ ఆ ఫోటోను జేబులో పెట్టుకుని—"జాహ్నవీ—యిదే స్థానం నీకు శాశ్వతం—" అన్నాడు. ఆ ఫోటో అతడి చొక్కా ఎడమ వైపు జేబులో వున్నది.

అతను మళ్ళీ కుడిచేతివైపు చొక్కా జేబులోంచి ఇంకో ఫోటో తీశాడు. ఆ ఫోటోవంక తీవ్రంగా చూశాడు. ఫోటోను నున్నగా వున్న బల్లమీద పెట్టి బలంగా అరచేతిని బిగించి నాలుగు దెబ్బలు వేశాడు. ఫోటో చలించలేదు. కానీ అతడి చేయి నొప్పిపెట్టింది.

ఓసారి ఊదుకున్నాడు చేతులు. అప్పుడు పాంటు జేబులోంచి తీశాడు సన్నటి, నున్నటి, పదునైన చాకు. కసిగా దాన్ని గాలిలోకి ఎత్తాడు.

కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

ఫోటోవంక అదోలా చూసి "నీ కింకా ఆయుష్షుంది" అన్నాడు.

నెమ్మదిగా వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

"అరే—డేంజర్! ఆలస్యం చేశానా?" అన్నాడు లోపలకు వచ్చినతను. అతను డేంజర్‌కు పూర్తిగా విరుద్ధంగా వున్నాడు. సన్నగా, అయిదడుగుల నాలుగంగుళాల మనిషి. చక్కటి క్రాఫు. ముఖానికి బాగున్నదల్లా క్రాపు ఒక్కటే!

"లేదు శ్రీకాంత్-కానీ నాకు టైమ్ గడవటంలేదు" అన్నాడు డేంజర్ అసహనంగా.

"మన కార్యక్రమం ఈరోజు వాయిదా పడింది—" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"ఏం?"

"జాహ్నవికి పెళ్ళి చూపులు...."

"అయ్—" అన్నాడు డేంజర్. "నేనుండగా దాన్ని చూసుకుందుకొచ్చే మగాడెవరు?"

"రఘురాంగారు ఢిల్లీనుంచి తీసుకొచ్చాడు—"

"ఢిల్లీనుంచా? యీ ఊళ్ళో పెళ్ళికొడుకులకు కరువొచ్చిందా?"

"వచ్చినట్లే వుంది మరి!" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"శ్రీకాంత్—ఆ పెళ్ళికొడుకెలా వున్నాడు?" డేంజర్ అడిగాడు.

"బాగున్నాడు. సాయంత్రం ఆ రింటికి పెళ్ళి చూపులు...."

డేంజర్ రెండు చేతులూ గట్టిగా బిగించాడు. ముఖంలో అసహనం అస్పష్టంగా కనబడింది.

డేంజర్ అసలు పేరు అదికాదు. చిన్నతనం నుంచీ అతను దుడుకు మనిషి. కాలేజీలో బాగా అల్లరి చేసేవాడు. ఓసారి యేదో గొడవలో ఎవర్నో తన్నాడు. తన్నులు తిన్నవాడు హాస్పిటలు పాలయ్యాడు. ఇతను కాలేజీనుంచి డిబారయ్యాడు. ఆ రోజే చదువుకు స్వస్తి చెప్పి డేంజర్ అని పేరు పెట్టుకుని బలహీనులను బెదిరిస్తూ బ్రతకడం అలవాటు చేసుకున్నాడు. అతడికి కొందరు ఊరిపెద్దల మద్దతు వుంది.

స్వల్పకాలంలోనే డేంజర్ డబ్బు బాగా సంపాదించాడు. ఆ డబ్బు అతడిలో గర్వాన్ని పెంచింది. ఒక మిత్రుడు అతణ్ని సవాలు చేశాడు. "నువ్వు డబ్బయితే సంపాదించావు కానీ—గౌరవం సంపాదించుకోలేదు. పరువైన యే యింటి ఆడదీ నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోదు—" ఇదీ ఆ సవాలు.

"ఫలానా ఆడదాని పేరు చెప్పు. దాన్ని పెళ్ళాడతాను—" అన్నాడు డేంజర్. యిది అతని సవాలు.

"పెళ్ళాడలేకపోతే—"

"బోడిగుండు చేయించుకుంటాను—"

అతడి మిత్రుడు జాహ్నవి పేరు చెప్పాడు. అలా చెప్పడానికి కారణముంది. ఆ మిత్రుడు ఒకసారి జాహ్నవి వెంటబడి చెప్పుదెబ్బ తిన్నాడు. దానికి బదులు ఇలా తీర్చుకోవాలనుకున్నాడు.

డేంజర్ తిన్నగా రఘురాం ఇంటికి వెళ్ళి—"నేను మంచివాళ్ళకు మంచివాణ్ని. మోసగాళ్ళకు మోసగాణ్ని. నా పేరు డేంజర్. నేను మర్యాదస్తుణ్ని కాదనీ కాబట్టి నేనడిగితే ఏ పెద్ద మనిషీ తన కూతుర్ని నాకిచ్చి పెళ్ళి చేయడని ఒకడన్నాడు. నేను నీ కూతుర్ని నాకిచ్చి పెళ్ళి చేయమంటున్నాను. ఒప్పుకుంటావా, లేదా?" అనడిగాడు.

రఘురాంకు డేంజర్ గురించి తెలుసు. మురికికాల్వలో రాయివేస్తే మనమీదకే మురికి చిమ్ముతుంది. డేంజర్‌తో గొడవపడటం మంచిదికాదని ఆయనకు తెలుసు. మంచిగానే అతణ్ని పంపించివేయాలనే ఉద్దేశ్యంతో—"నీకు మర్యాద తెలియదని యెవరు చెప్పినా నేను నమ్మను. నా కూతుర్ని నీకివ్వడానికి నా కభ్యంతరంలేదు. ఎటొచ్చీ ఈ రోజుల్లో ఏ ఆడపిల్లకూ మెడలు వంచి ఇష్టంలేని పెళ్ళి చేయటం మర్యాదకాదు. నా కూతురి యిష్టం తెలుసుకుని పెళ్ళి చేయటం మర్యాదైన పద్ధతి. దాన్ని పిలవనా?" అనడిగాడు.

ఇది డేంజర్‌కు నచ్చింది. అతడిలో ఆవేశమేగానీ ఆలోచనలేదు.

రఘురాం జాహ్నవిని పిలిచాడు. ఆమె వచ్చింది.

జాహ్నవికి భయమంటే తెలియదు. ఆమె ధైర్యంగానే డేంజర్‌తో మాట్లాడింది. ఆమె అతడిని పెళ్ళి చేసుకోనని చెప్పింది.

డేంజర్ జాహ్నవిని ఏమీ అనలేకపోయాడు. ఆమె చెప్పింది శాంతంగా విన్నాడు. పెళ్ళి గుండు చేయించుకున్నాడు.

మిత్రుడతణ్ని ఎగతాళి చేశాడు.

"నేను జాహ్నవిని చూశాను. చూడగానే ఆమె పైన ప్రేమ కలిగింది. ఆమె నన్ను మర్యాదస్తుడని పొగిడింది. అలాంటప్పుడు నా మర్యాద నేను నిలుపుకోవాలి. నా ప్రేమను నేను నిరూపించుకోవాలి. అందుకే ఆమె మనసు గెలుచుకునేవరకూ నేనిలా బోడిగుండులోనే వుంటాను–" అన్నాడు డేంజర్.

డేంజర్ బోడిగుండు వయసు సుమారు ఏడాది వుంటుంది. ఈ ఏడాదిలోనూ అతను జాహ్నవి గురించి తెలుసుకుంటూనే వున్నాడు. ఆమె ఎక్కువగా ప్రతాప్‌ని కలుసుకుంటుంది.

ప్రతాప్‌ని ప్రేమిస్తున్నట్లు అతడికి అర్థమయింది.

అప్పుడే అతను ప్రతాప్ ఫోటో ఒకటి సంపాదించాడు.

డేంజర్ ఎవరినైనా హత్య చేయాలనుకుంటే అతడవలంబించే పద్ధతి యిది. ముందుగా ఆ వ్యక్తి ఫోటో సంపాదిస్తాడు. ఆ ఫోటోని రోజూ చూస్తూ ఏవేవో విషయాలు గుర్తుచేసుకుని — దాన్ని ద్వేషించడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. ఆ ద్వేషం ఎంతలా పెరిగిపోవాలంటే ఒక రోజున అతడి చాకుతో ఆ ఫోటోను హత్య చేస్తాడు.

తనకు తెలియకుండానే ప్రతాప్‌ను రక్షించాడు.

"శ్రీకాంత్! అయితే జాహ్నవి వీడిని పెళ్ళాడదా?" అంటూ డేంజర్ అతడికి ప్రతాప్ ఫోటోను చూపించాడు.

శ్రీకాంత్ నవ్వాడు. సాధారణంగా లేదు, కాదు లాంటి సమాధానాలివ్వాల్సి వచ్చినపుడు అతను నవ్వుతాడు. అదే సమాధానం!

వెంటనే డేంజర్ ఆ ఫోటోను శ్రీకాంత్‌కు ఇచ్చేసి-"నా జేబు ఖాళీ అయింది. ఢిల్లీ పెళ్ళికొడుకు ఫోటో తెచ్చావా?" అన్నాడు.

శ్రీకాంత్ నవ్వలేదు. తను కోరింది లేదంటే డేంజర్‌కు నచ్చదు. అందుకని అలాంటప్పుడు అతను నవ్వడు.

"ఈ రోజు మధురిమ సంగతి వరిలేశాంగదా—ఇంక ఈ పనిమీదే వెళ్ళొచ్చు—" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"అవునూ—మధురిమ సంగతి ఏమయింది?"

"ఆమె ప్రోగ్రాం కాన్సిలయింది—"

"ఏం?"

"భీమసేనుడి వంట్లో అస్వస్థతగా ఉన్నదట—"

"ఊఁ!" అన్నాడు డేంజరు.

"అదీ మన మంచికే — అవతల జాహ్నవికి పెళ్ళికొడుకొస్తే ఇవతల మనకేం నిమిత్తముంటుంది? ఈ రోజుకి సంగతి చూసుకోవచ్చు—" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

డేంజర్ అలమారాలోంచి కెమేరా తీసి మెడలో తగిలించుకున్నాడు. శ్రీకాంత్ వంక చూసి — "ఏం చేయాలో చెప్పు!" అన్నాడు.

"చెయ్యడానికేముంది? ముందా పెళ్ళికొడుకొక్క శ్నాప్ తీద్దాం—" అన్నాడు శ్రీకాంత్. డేంజర్

హుషారుగా ఈల వేశాడు.

ఇద్దరూ ఇంట్లోంచి బయటపడ్డారు.

* * *

"రా బాబూ—సుకుమార్—నువ్వా?" అన్నాడు కామేశ్వరరావు.

"మా బావగారేం చేస్తున్నారండీ?" అన్నాడు సుకుమార్.

"వచ్చీరాగానే భోంచేసి పడుకున్నారు. ఇంతవరకూ నిద్రలేవలేదు. ఋమ్మల్ని లేపమంటావా? నువ్వు నిద్ర లేపుతావా?" అన్నాడు కామేశ్వరరావు.

"మీరే లేపండి!" అన్నాడు సుకుమార్.

అప్పటికి టైము నాలుగున్నరయింది.

కామేశ్వరరావు పెళ్ళికొడుకున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు. అప్పటికతను లేచే వున్నాడు. ఏదో కాగితం వంక తీవ్రంగా చూస్తున్నాడు.

"బాబూ — నిద్రలేచి ఎంతసేపయింది? నువ్వింకా నిద్రపోతున్నావనుకునే అనుకున్నాను—" అన్నాడు కామేశ్వరరావు.

"నా గదిలోకి ఎవరైనా వచ్చారండీ?" అన్నాడతను వినయంగా.

"ఇప్పుడు నేను రావటమే — ఇంతవరకూ ఎవ్వరూ రాలేదు—"

అతను కామేశ్వరరావు చేతికి తనచేతిలోని కాగితం చూపించాడు. కామేశ్వరరావు అది ఆత్రుతగా చదివాడు.

"పెళ్ళి చూపులకు వెళ్ళకు. ప్రాణ ప్రమాదం!"

రెండే రెండు వాక్యాలున్నాయందులో.

"ఈ కాగితమేమిటి?"

"ఏమో — ఇది లేచి మూసుకు నేసరికి నా పక్కన వుంది—"

కామేశ్వరరావు వెంటనే తన ముగ్గురు పిల్లల్నీ పిలచాడు. వాళ్ళకు చిలిపితనం అల్లరి లేకపోలేదు. కానీ ఇలాంటి పని అందులోనూ ముఖపరిచయం లేనివారివద్ద చెయ్యరు.

వాళ్ళు తమకేమీ తెలియదన్నారు.

"మధ్యాహ్నం ఎవరైనా మనింటికొచ్చారా?"

కామేశ్వరరావు కూతురు లలిత ఎవరూ రాలేదని అన్నది.

తనకూ పెళ్ళిడుకొచ్చిన ఓ కూతురుందని గుర్తుకు రాగానే కామేశ్వరరావు చాలా నొచ్చుకున్నాడు. దీని గురించి రఘురాం ఏమనుకుంటాడు? పెళ్ళి సంబంధం జావ్నానికి చెడగొట్టి తన కూతురుకు చేసుకోవాలనుకుం టున్నాడనుకోడూ?

సుకుమార్ వెళ్ళి పెళ్ళికొడుకును పలకరించాడు.

"మీకీ ఊళ్ళో శత్రువులెవరైనా ఉన్నారా?" పెళ్ళికొడుకు అతన్నడిగాడు.

"శత్రువులుండేటంత గొప్పవాళ్ళంకాదు—" అన్నాడు సుకుమార్ నవ్వుతూ.

పెళ్ళికొడుకు అతనికి కాగితం చూపించి జరిగింది చెప్పాడు. అది చూడగానే సుకుమార్ గంభీరంగా అయిపోయాడు.

"ఎవరో తమాషా చేశారు!" అన్నాడతను.

"తమాషా అయినా కాకపోయినా మీరేం కంగారు పడకండి. నేను మీ యింటికి వస్తాను. ఇలాంటి కాగి తాలకు భయపడే రకం కాదు నేను—" అన్నాడు

పెళ్ళికొడుకు.

అయిదింటికల్లా సుకుమార్, పెళ్ళికొడుకుతో బయ లేరాడు. వాళ్ళింకా గుమ్మం దిగకుండానే డేంజర్, శ్రీకాంత్ ఎదురయ్యారు.

"ఇలాంటి పర్సనాలిటీ నేనెక్కడా చూడలేదు. ఒక్క స్నాప్ తీసుకో గురూ—" అన్నాడు శ్రీకాంత్. డేంజర్ చటుక్కున పెళ్ళికొడుక్కి ఫోటో తీసి— "థాంక్స్!" అని వెళ్ళిపోయాడు.

"ఎవరతను?" అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు.

"డేంజర్!" అన్నాడు సుకుమార్.

"అంటే?" ఉలిక్కిపడ్డాడు.

సుకుమార్ పెళ్ళికొడుక్కి డేంజర్ గురించి చెప్పాడు.

పెళ్ళికొడుకు నవ్వి — "పేరు తమాషాగా ఉంది కదూ!" అన్నాడు. కానీ అతడు తన ఫోటో ఎందుకు తీసుకున్నాడూ అన్న ఆలోచన కలక్కపోలేదు.

"రిక్షా ఎక్కుదామా?" అన్నాడు సుకుమార్.

"ఎంతదూరముంటుంది?"

"రెండు కిలోమీటర్లు...."

"అయితే సరదాగా నడుద్దాం...." అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు.

ఇద్దరూ నడక ప్రారంభించారు. నాలుగడుగులైనా వెయ్యకుండా— "హలో సుకుమార్ — కులాసానా? ఈయనెవరు?" అంటూ ఒకతను పలకరించాడు.

సుకుమార్ పెళ్ళికొడుకును అతనికి పరిచయంచేసి— "ఈయన పేరు సురేష్ — మాకు పరిచయస్థులు—" అన్నాడు.

"జానకికి పెళ్ళికొడుకా?" అని వంకరగా నవ్వి వెళ్ళిపోయాడు సురేష్.

"ఎలాంటి పరిచయస్థుడు మీకతను?" అనడిగాడు పెళ్ళికొడుకు.

"పెద్ద జల్సారాయుడు—" అన్నాడు సుకుమార్— "పలకరిస్తాడు కదా అని పలకటమే గానీ ఎలాంటి పరిచయస్థుడో నాకూ తెలియదు—"

పెళ్ళికొడుకు నవ్వుకున్నాడు.

ఇద్దరూ సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నాలు గడుగులు వేశారు. పెళ్ళికొడుకు చుట్టుపక్కల ఉన్న వాటి గురించి అవీ ఇవీ ప్రశ్నలువేసి ఏమిటన్నది తెలుసు కుంటున్నాడు. ఇద్దరూ కాస్త దూరం నడిచేసరికి ప్రతాప్ ఎదురయ్యాడు.

సుకుమార్ తనే ప్రతాప్‌ను పలకరించి — "నువ్వూ రాకూడదూ మా యింటికి?" అనడిగాడు.

ప్రతాప్ పెళ్ళికొడుకు వివరాలు తెలుసుకుని—"విషూ్య బెస్టాఫ్ లక్" అని — "సారీ సుకుమార్ — రాలేక పోతున్నందుకు ఏమీ అనుకోకు—అర్జంటు పని ఉంది—" అనేసి హడావుడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇతనికి మా చెల్లెలంటే ఇష్టం. జాతకాలు కలవలేదని పెద్దలు ఒప్పుకోలేదు. మాకు చిన్నప్పట్నించీ తెలుసు-" అన్నాడు సుకుమార్.

మరో పది నిమిషాల్లో ఇద్దరూ ఇల్లు చేరుకున్నారు. రఘురాం పెళ్ళికొడుకును సవినయంగా రిసీవ్ చేసుకున్నాడు.

ఏర్పాట్లు ఘనంగా జరిగాయి.

చుట్టుపక్కల మరికొందరు పెద్దలు కూడా వచ్చారు. రఘురాం పెళ్ళికొడుకు గురించి పెద్దలకు చెప్పాడు. పేరు చలపతిరావు. సెంట్రలు గవర్నమెంట్ ఆఫీసరు. తల్లీ, తండ్రీ లేరు. ఉద్యోగం ఢిల్లీలో. ఆంధ్రావైపు వచ్చే అవకాశముంది.

పెద్దలు పెళ్ళికొడుక్కు రఘురాం వంశ గౌరవం గురించి చెప్పారు.

తర్వాత జాహ్నవిని చూశాడు చలపతిరావు. ఆమె అందం చూస్తే అతడికి మతిపోయినట్లయింది. అతను చటుక్కున రఘురాం వంక తిరిగి — "ఇది చాలా అన్యాయం. మీ అమ్మాయికి అసలు పెళ్ళిచూపులే అనవసరం. ఒకవేళ జరిగినా ఆమెకు నేను నచ్చానా అన్నదే తెలుసుకోవాలి. ఆమె నచ్చని వరుడుంటాడని నేననుకోను—" అన్నాడు.

ఈ మాటలు జాహ్నవి కూడా విన్నది. అప్పుడామె తల ఎత్తి ధైర్యంగా పెళ్ళికొడుకును చూసింది. అతడి మాటలు అతడి సంస్కారాన్ని తెలియజేస్తున్నాయి. ఒక్క చూపుతూనే అతడి అందాన్ని అంచనావేసి— "ఎలాగైనా, ఎవరైనా ప్రతాప్ తర్వాతనే—" అనుకుందామె.

వరుడికి తను నచ్చినట్లే ఉంది. బహుశా ఈ పెళ్ళి నిశ్చయం కావచ్చు. అప్పుడు తనేం చేయాలి? ప్రతాప్‌ను మరిచిపోవాలా? అతణ్ని తాను మరిచిపోగలదా?

ఎలాగో అలాగ ఈ పెళ్ళి తప్పిపోతే ఎంత బాగుండును?

ఆమెకు పెళ్ళికొడుకుమీద రవంత జాలి కూడా వేసింది. తన ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఈ చూపులేర్పాటు

చేయబడినట్లు అతడికి తెలియదు. తనకు నచ్చితే వివాహం జరిగిపోతుందనే అనుకుంటున్నాడు. ఈ పెళ్ళి తన కెందుకిష్టంలేదో కారణాలు ఇంట్లో చెప్పుకోలేదు. కానీ ఈ పెళ్ళి ఆగడం కోసం ఏమైనా చేయాలని ఉంది.

ఏమైనా అంటే?

ప్రతాప్‌ను తను చాలా ఎక్కువగా ప్రేమిస్తోంది. అందుకోసం ఏమైనా చేసి ఈ పెళ్ళి ఆపాలి! ఏమైనా అంటే?

జాహ్నవి మరీ ఎక్కువగా ఆలోచించదల్చుకోలేదు. ఎందుకంటే ఆలోచనలామెను భయపెడుతున్నాయి.

వచ్చిన పెద్దలందరూ వరుడి సచ్ఛీలతను, సంస్కారాన్ని అభినందించారు. అంతా రఘురాంగారి అదృష్టమన్నారు.

"నాదేముందండీ-అంతా మా జాహ్నవి అదృష్టం-" అన్నాడాయన.

కానీ జాహ్నవి అలా అనుకుంటున్నట్లులేదు. ఈ పెళ్ళి ఆపడానికి ఏమైనా చేయాలి—అని మరీ మరీ అనుకోకుండా ఉండలేకపోతున్నదామె.

*　　　　*　　　　*

"చలపతిరావు గారెలా ఉన్నార్రా?" అనడిగింది లలిత, తమ్ముడు బాబూరావును పలకరిస్తూ.

"ఆయనకేమే — సినిమా హీరోలాగున్నాడు—" అన్నాడు బాబూరావు.

"నాకూ అలాగే అనిపించాడు—" అంది లలిత.

"జాహ్నవి కూడా హీరోయిన్‌లా ఉంటుంది కదా-ఇద్దరికీ పెళ్ళయితే బాగుంటుంది—" అన్నాడు బాబూరావు.

లలిత చురుగ్గా తమ్ముడి వంక చూసి—"ఏం—నేను బాగుండనా?" అంది.

వెంటనే బాబూరావు అక్క వంక తమాషాగా చూసి-"అమ్మ దొంగా — నువ్వాయన్ని ప్రేమిస్తున్నావా?" అన్నాడు.

లలితది పదహారేళ్ళ వయస్సు. అందమైన యువకుణ్ని చూసినపుడల్లా ఆమె ఏవేవో కలల్లోకి వెళ్ళిపోతూ ఉంటుంది. తమ్ముడి మాటలు విని ఆమె సిగ్గుపడుతూ—"జాహ్నవిని చూసుకుందుకు వస్తే ఆయన్ని నేను ప్రేమించడమేంటిరా? కానీ చిన్న పొరపాటు చేశాను. నువ్వే నన్ను రక్షించాలి—" అంది.

"ఏమిటది?" అన్నాడు బాబూరావు.

"నిన్నోసారి నేను రక్షించాను. గుర్తుందా?" అంది లలిత.

ఒకసారి బాబురావు ఇంట్లోంచి పదిరూపాయలు దొంగతనం చేశాడు. ఆ దొంగతనం లలిత చూసి పట్టుకుంది. కానీ ఆమె యింట్లో ఎవ్వరికీ చెప్పలేదు.

"అదెందుకు—ఇప్పుడు?"

"పొరపాట్లన్నవి అందరికీ వస్తాయి. చలపతిరావుగారి మంచంమీద ఆ చీటీ నేనే పెట్టాను. ఏమిటో అప్పుడలా చేయాలనిపించింది ఆ చీటీ ఆయనమీద పనిచేయనూ లేదు. ఆయన పెళ్ళి చూపులకు వెళ్ళటం మాననూ లేదు. రేపాయన ఆ చీటీని ఏ పోలీసు స్టేషన్లో అయినా యిస్తే ఏ దస్తూరీ నిపుణులైనా గుర్తిస్తే లేనిపోని గొడవవుతుంది. నువ్వా చీటీని ఎలాగో అలా ఆయన దగ్గర్నుంచి సంపాదించాలి!" అంది లలిత.

(ఇంకా వుంది)